

L'EDUCACIÓ QUE MAI ES JUBILA

Hi ha mestres i professors que ho són per a tota la vida. A l'Associació de Mestres i Professors Jubilats (RELLA) es troben persones amb un passat comú, el de l'educació, i amb un futur que volen teixir plegats. Voluntariat, aficions i política educativa convergeixen en aquesta entitat.

Un cop jubilada, Maria Altisent es va apuntar al club de lectura de la biblioteca. El món dels llibres i del coneixement seguia despertant interès en la vida d'aquesta professora de Secundària. Una tarda, una companya del club se li va acostar i li va preguntar: «No deus ser pas mestra tu? Per com parles i com et comuniqués...». I sí, la Maria havia estat professora al Sant Josep de Calassanç de Barcelona, al Montserrat... Tota una vida dedicada a l'Educació Secundària. I després d'aquesta, va venir la pregunta: «Coneixes RELLA?».

Però no. La Maria no coneixia què era Rella, l'Associació de Mestres i Professorat Jubilats, tot i que no va trigar a apuntar-se a l'entitat i començar a participar-hi. També ho va fer així Quim Lázaro, mestre de Primària a l'escola Baloo de Montbau, on, al llarg de la seva vida, hi va fer tots els papers de l'auca: monitor, cap d'estudis, director... Un cop jubilat, va fer el salt a RELLA. Ara la Maria és la presidenta de l'associació i en Quim, el vicepresident. Els dos ens acompanyen una estona per explicar-nos què és i què fan a RELLA.

L'entitat va néixer el 24 de novembre del 2010 i actualment compta amb dos centenars de socis. «Fa 12 anys, un grup de persones van voler crear un grup de docents jubilats i van demanar aixopluc a la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya. RELLA es va crear amb la voluntat de contribuir al món educatiu, de donar la nostra expertesa, visió i experiència com a mestres un cop jubilats», sintetitza en Quim. Tots dos tenen molt per oferir, ja que han dedicat les seves vides a educar infants i joves del país, la majoria a l'escola pública.

«A RELLA aglutinem tothom que hagi estat vinculat al món educatiu: mestres d'Infantil, de Primària, professors d'institut, professors universitaris... de bressol a universitat, tot i que també tenim persones que han treballat a l'Administració educativa. Diríem que la condició per entrar és que sempre s'ha de tenir una relació amb l'educació, però les activitats les obrim també als acompanyants», explica en Quim.

El punt comú de tots els socis passa pel vincle amb el sistema educatiu. Un vincle que els ha ofert un bagatge únic com a docents i educadors. Però malgrat això, des de RELLA senten que les institucions els podrien tenir més en compte. «Encara tenim problemes quan anem al Departament o a les institucions; algunes peticions que fem no es tenen en compte. Hi ha voluntat, però a l'hora de la veritat moltes demandes queden parades. Per tal d'aconseguir nous socis, volíem sortir a l'XTEC, al portal dels mestres, per tal de posar una pestanya que hi digués «docents jubilats» on poguessin explicar què és RELLA,

el que fem... i no ho hem aconseguit. Volen que col·laborem, però no ens sentim aollits», resumeix en Quim.

El valor de l'expertesa

Malgrat les traves que apareixen pel camí, RELLA ha fet força feina al llarg dels 12 anys de vida. En un inici, dins l'associació, es van crear dos grups, el de voluntariat i el de política educativa, i van aconseguir que el Departament els cobrés amb una assegurança quan anaven a fer voluntariat educatiu a les escoles o centres. Les activitats que hi desenvolupen poden ser ben diverses, des de suport als centres CRAE fins a activitats a Infantil explicant contes o fent l'hort. Això sí, tenen clar que el seu paper és complementari i que mai poden substituir un mestre o educador en actiu.

«Sempre que fem voluntariat tenim un mestre al costat. Nosaltres no volem que substitueixin un bibliotecari per un jubilat. No. El bibliotecari l'ha de posar el Departament i nosaltres anem a donar suport, a ajudar, a ser un més, però no a substituir ningú», comenta en Quim. I la Maria afegeix: «Nosaltres no ocuparem el lloc de cap mestre en actiu. Tenim un codi ètic, mai ocuparem el seu espai».

Tot i que el voluntariat i el grup de política educativa van ser els primers a començar a caminar, amb el temps n'han anat apareixent de més lúdics que han engrescat més membres de l'entitat: grup de lectura, de converses en anglès, de fotografia, de caminades... «Els jubilats tenim molt temps i ens agrada trobar-nos amb gent amb qui més o menys tenim unes aficions o aspiracions conjuntes», comenta en Quim. I la Maria precisa: «RELLA compleix el seu objectiu, que és acollir els mestres jubilats i que cadascú hi pugui fer i hi trobi allò que pensa que hi vol trobar. Tothom pot muntar una activitat o un grup sempre que se'n faci coordinador, i això fa que et trobis amb gent amb les mateixes inquietuds que tu».

Rella és espai de trobada, i la Maria creu que aquí hi ha una de les claus de l'associació. «Qualsevol soci pot saber quina és la vida de l'entitat en totes les seves manifestacions sense que calgui participar-hi. Les activitats que fem estan fetes a mida i les canviem segons ens convé als socis. En el fons, ens movem per estímuls, per experiències, per situacions concretes que hem tingut i que són molt semblants. El que manté més viu RELLA és això, que el soci ho fa pel soci», així conclou la presidenta. Més enllà de les trobades, voluntariats i grups d'educació que fan entre els socis, tots ells tenen un bagatge que és útil per a la societat i, sobretot, per a la resta de mestres i professors que comencen en l'àmbit educatiu. Tants anys acompanyant infants i adolescents dins les aules els han donat una experiència que no es pot perdre, tot i que encara no han aconseguit, sabent que és complicat, que el Departament els obri les portes al sistema. «Crec que podríem aportar moltíssim», comenta la Maria mentre en Quim assenteix. «Per exemple, a l'hora de transmetre als nous professors la seguretat i la naturalitat en el tracte amb alumnes, com preparar materials o informes, com relacionar-se entre els mestres. O com participar en un claustre. Tot això que no es dona

a cap curs de formació, i nosaltres ho hem après amb la pràctica», afirma. «No es deixa de ser mai mestre, oi?», pregunto. La Maria no s'ho pensa un segon i dispara: «Jo penso que no. Quan fem alguna cosaensem que té un objectiu i el busquem. Tenim una manera de fer que és la que ens ha servit en la nostra etapa laboral. Ara hem canviat d'escenari, però els actors són els mateixos».

Anna Alfaro

Periodista